

УДК 342.9.03 (477)

О. К. Жарий,
здобувач при кафедрі
адміністративного права Національний
університет «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого», м. Харків

ПОВНОВАЖЕННЯ СУБ'ЄКТІВ СЕКТОРА БЕЗПЕКИ ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПОПЕРЕДЖЕННЯ І ПРИПИНЕННЯ

Проблеми забезпечення законності заходів адміністративного примусу, не пов'язаних з відповідальністю, зумовлені не тільки труднощами з'ясування їх сутності, підстав і порядку застосування, а й невизначеністю кола суб'єктів, яким надано право їх вживати. Окреслити це коло досить складно, оскільки численні посадові особи органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а також окремі представники об'єднань громадян мають відповідні повноваження. Спробувати встановити види суб'єктів, які застосовують заходи адміністративного попередження й заходи адміністративного припинення, допоможе визначення сфери державної діяльності, в якій вони реалізують свої функції.

Останнім часом спостерігається підвищений інтерес до цієї проблематики, чим і пояснюється мета даної статті. Серед науковців, які певним чином порушували цю тему у своїх публікаціях, треба назвати таких, як С. Г. Гордієнко,

І. Ф. Корж, В. В. Ласточкін, С. Лихова, М. І. Мельник, В. Я. Настюк, О. В. Опальов, В. Г. Пилипчук, Г. Г. Пономаренко, Р. Тевлін, М. І. Хавронюк.

Заходи адміністративного попередження застосовуються з метою примусового забезпечення виконання громадських обов'язків перед суспільством, для підтримання громадської безпеки і громадського порядку, при боротьбі зі стихійними лихами, епідеміями, епізоотіями і при ліквідації їх наслідків [1, с. 112]. Заходи адміністративного припинення, у свою чергу, вживаються для примусового припинення протиправних дій, що мають ознаки адміністративних проступків, а в деяких випадках і злочинів, недопущення їх шкідливих наслідків і забезпечення застосування до винної особи адміністративного стягнення, а у виключних випадках і кримінального покарання [1, с. 116].

Таким чином, можемо зробити висновок, що зазначені заходи адміністративного примусу

виконують завдання забезпечення правопорядку й законності, захисту прав та свобод людини і громадянина, охорони прав і законних інтересів державних і недержавних організацій, боротьби з правопорушеннями і злочинами. Іншими словами, заходи адміністративного примусу знаходять свій прояв у правоохоронній діяльності держави.

У правовій науковій літературі виділяють певні суттєві ознаки, що властиві правоохоронній діяльності держави [9, с. 5, 6]. Одна з них полягає в тому, що вказана діяльність може здійснюватися не будь-яким способом, а лише за допомогою використання юридичних заходів впливу, до яких можна віднести й заходи державного примусу.

Іншою суттєвою ознакою правоохоронної діяльності є те, що юридичні заходи впливу, якими оперують у процесі здійснення останньої, мають чітко відповідати закону або іншим правовим приписам, оскільки тільки вони допускають використання конкретного заходу впливу й чітко визначають його зміст.

Характерним для правоохоронної діяльності є й те, що вона реалізується в установленому законом порядку, з дотриманням певних процедур. Усі випадки прийняття рішення щодо застосування чи незастосування юридичних заходів впливу відбува-

ються за конкретними правилами, закріпленими в законодавстві. Ці приписи останнього підлягають обов'язковому дотриманню, а їх порушення може тягнути за собою визнання рішення незаконним і недійсним.

Нарешті, досить вагомим ознакою правоохоронної діяльності є те, що її здійснення покладається перш за все на спеціально створені державою формування – правоохоронні органи [7, с. 4].

Термін «правоохоронні органи» порівняно недавно почав вживатись у правовій літературі для позначення органів, уповноважених державою здійснювати контроль і нагляд за додержанням законів, охороняти правопорядок і вести боротьбу з правопорушеннями [5, с. 74]. Але він так і не отримав офіційного тлумачення в українському законодавстві. Така ж ситуація щодо цього питання існує і в російському законодавстві [8, с. 9].

Відсутність в юридичній літературі чіткої загальноприйнятої дефініції даного поняття призводить до того, що різні правники неоднаково окреслюють коло правоохоронних органів. Так, С. Лихова вважає, що до них не слід відносити органи адвокатури, нотаріату й запису актів громадського стану. У той же час до правоохоронних органів вона відносить низку комісій при виконавчих комітетах місцевих рад,

громадські організації та формування [5, с. 75]. Але такі висновки не підтримуються іншими вченими. Зокрема, Р. Тевлін [11] виступає з критикою позиції цієї дослідниці, категорично не погоджуючись із місцем громадських організацій і комісій в системі правоохоронних органів.

У свою чергу, цей правознавець закликає відмовитися від спроби вивести загальну, єдину для всіх учасників правоохоронної діяльності категорію «правоохоронні органи» і пропонує розрізнити її у вузькому (спеціальному) й у широкому розумінні. У вузькому сенсі, на його думку, ця категорія повинна охоплювати державні органи, які спеціально створені для забезпечення законності та правопорядку, боротьби з правопорушеннями і злочинами і яким із цією метою надані повноваження застосовувати передбачені законом заходи державного примусу. Систему зазначених органів становлять органи юстиції, суду, прокуратури, внутрішніх справ і державної безпеки. У широкому значенні ця категорія охоплює всі інші державні органи, наділені певними повноваженнями в галузі контролю за дотриманням законності і правопорядку, до яких слід віднести деякі комісії при виконкомах рад, спеціальні державні інспекції [10, с. 53]. Зазначимо, що автор даної публікації підтримує

визначення правоохоронних органів у широкому й вузькому значенні. Такий висновок буде використано для потреб цієї статті.

Неоднозначне розуміння вказаної правової категорії, повторимося, зумовлено головним чином браком чіткого трактування поняття «правоохоронні органи» у національному законодавстві. Як показує його аналіз, законодавець надто розпливчасто, суперечливо й непослідовно інтерпретував його в різних законах України, які так чи інакше стосуються діяльності правоохоронних органів. Така ситуація, як справедливо відзначають деякі науковці [6, с. 6, 7], не тільки свідчить про те, що немає одностайного підходу до розуміння того, які саме органи є правоохоронними, що не просто ускладнює вирішення теоретичних проблем у досліджуваній сфері, а й негативно впливає на діяльність цих органів, оскільки безпосередньо чинить вплив на правове регулювання компетенції останніх, на правовий статус їх працівників.

Аналіз чинного законодавства показує, що у відповідних статутних законах України прямо названі «правоохоронні» лише 2 державних органи – Служба безпеки України (відповідно до ст. 1 Закону України «Про Службу безпеки України» [2; 1992. – № 27. – Ст. 382]) й Управління державної

охорони України (згідно зі ст. 11 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» [2; 1998. – № 35. – Ст. 236]). Що стосується інших, у тому числі й міліції, то вони в законах, які визначають їх статус, правоохоронними прямо не йменуються.

Дещо інша позиція законодавця щодо визначення правоохоронних органів застосована в Законі України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів» [2; 1994. – № 11. – Ст. 50] від 23 грудня 1993 р., у ст. 2 якого наведено їх перелік: це органи прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки, митні органи, органи охорони державного кордону, органи державної податкової служби, державної контрольно-ревізійної служби, рибоохорони, державної лісової охорони та інші, що виконують функції правозастосування і правоохорони. Однак, на думку деяких адміністративістів, наведений перелік неповний, оскільки в ньому не враховано державні органи та громадські об'єднання, які певним чином теж здійснюють правоохоронні функції. До них слід віднести органи й установи юстиції (Міністерство юстиції, нотаріат, відділи реєстрації актів громадського стану), Координаційний комітет по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю, Раду націо-

нальної безпеки та оборони України, адвокатуру, наглядові комісії та ін. [9, с. 8-10].

Спираючись на викладене, робимо висновок, що для всіх названих правоохоронних органів та організацій характерні такі ознаки:

- вони створюються на демократичних принципах і здійснюють свої функції відкрито для всіх членів суспільства;

- за специфічним положенням у механізмі держави вони призначені саме для забезпечення законності і правопорядку, захисту прав та інтересів громадян, суспільства й держави;

- вони наділені відповідними правами й володіють специфічною компетенцією з попередження, припинення правопорушень і розгляду правових питань і справ, пов'язаних з правопорушеннями і захистом прав;

- залежно від характеру правових питань ці органи й організації наділені правом застосовувати відповідні заходи державного або громадського впливу з метою поновлення і зміцнення законності та правопорядку.

Звідси можна зробити висновок, що *правоохоронні* – це такі державні органи й громадські організації, які всією своєю діяльністю на підставі закону й у відповідних формах покликані забезпечувати законність і правопорядок, захист прав та інтересів

громадян, суспільства й держави, попереджувати, припиняти правопорушення й застосовувати державний примус або громадський вплив до осіб, які порушили законність і правопорядок, а також органи й організації, наділені тільки певними повноваженнями в галузі контролю за додержанням законності і правопорядку.

Підсумовуючи наведене, можемо констатувати, що заходи адміністративного попередження і припинення реалізуються правоохоронними органами у процесі їх правоохоронної діяльності. Отже, з одним із суб'єктів застосування зазначених адміністративно-примусових заходів ми визначились. Однак схилиємося до думки, що не всі з перелічених правоохоронних органів України оперують заходами, про які ми ведемо мову, тобто адміністративного попередження і припинення. Звідси випливає завдання щодо виділення із загального переліку правоохоронних органів тільки тих, які у процесі своєї діяльності використовують указані заходи.

Заходи державного примусу (кримінального, цивільного, адміністративного, дисциплінарного) застосовують усі правоохоронні органи [11, с. 79], звичайно, тільки в тих межах і тільки ті з них, що відповідають функціям, покладеним на відповідний орган. Але заходи адміністративного попе-

редження і припинення доступні лише окремим з них, які повинні володіти хоча б одним з перелічених нижче прав, що дозволяло б їм виконувати покладені на них державою обов'язки з попередження та припинення правопорушень, а саме: (а) затримувати громадян, проводити огляд і вилучення; (б) здійснювати провадження у справах про адміністративні правопорушення; (в) застосовувати заходи безпосереднього примусу (фізичну силу, спеціальні засоби, зброю). Стисло проаналізуємо зазначені повноваження.

Під *затриманням* розуміється *короткострокове обмеження особистої свободи громадян або обмеження свободи пересування предметів, речей, механізмів* (наприклад, затримання: а) особи, яка вчинила адміністративне правопорушення; б) транспортного засобу в порядку ст. 265 КпАП України; в) зброї, боєприпасів, наркотичних засобів, валюти та інших товарів, що незаконно перетинають Державний кордон України; г) в межах територіальних вод України судна, що порушило правила плавання (перебування) у водах України тощо). У даному випадку природа подібного затримання є адміністративно-правовою, тому що воно відбувається поза судово-слідчою процедурою, без попереднього винесення письмового

процесуального рішення, з ініціативи будь-якої посадової особи правоохоронного органу, який діє в порядку адміністративної діяльності.

Різновидом затримання є доставлення, під яким розуміється адміністративно-примусове вилучення особи, яка вчиняє (чи вчинила) адміністративне правопорушення, з місця вчинення або виявлення останнього, і супроводження її до органу, уповноваженого вирішувати питання про адміністративне затримання або притягнення до адміністративної відповідальності, до громадського пункту з охорони громадського порядку. Воно поєднується із застосуванням заходів психічного або фізичного примушування, що здійснюються посадовими особами начальницького або рядового складу органів внутрішніх справ, представниками влади, а в передбачених законом випадках – іншими посадовцями чи окремими громадянами з метою припинення адміністративного правопорушення й забезпечення можливості притягнення до адміністративної відповідальності [4, с. 862, 863].

Проведення огляду теж належить до кола повноважень правоохоронних органів. Огляду можуть підлягати як громадяни, так і речі, механізми, споруди, ділянки місцевості тощо (причому, огляд (а) транспортних

засобів і вантажів за участю водіїв або громадян, які супроводжують ці вантажі, (б) ручної поклажі й багажу пасажирів повітряних суден, (в) судна, яке допустило порушення прикордонного режиму, та ін.).

Вилучення, застосування якого теж є законодавчо встановленим правом правоохоронних органів, може бути наслідком огляду або затримання. Процедура здійснення цього адміністративного заходу досить спрощена порівняно з виїмкою (маємо на увазі кримінально-процесуальний захід). Вона не вимагає обов'язкового складання окремого протоколу вилучення, достатнім вважається запис про це у протоколі про адміністративне правопорушення, про огляд речей або адміністративне затримання (ст. 265 КпАП). Вилученню підлягають різні речі, документи (наприклад, (а) документи, які мають ознаки підробки, (б) речі, вилучені із цивільного обігу, які перебувають у громадян без спеціального дозволу, тощо).

Право на провадження у справах про адміністративні правопорушення дозволяє посадовим особам правоохоронних органів України безпосередньо брати участь в адміністративно-процесуальній діяльності, яка є невід'ємним елементом діяльності правоохоронних органів держави, оскільки поряд (і одно-

часно) з попередженням і припиненням правопорушень необхідно забезпечити подальше провадження у справі, що знаходить прояв у застосуванні заходів адміністративного примусу, які забезпечують зазначене провадження.

Оперування заходами безпосереднього примусу зумовлено специфікою діяльності вказаних органів - охороною прав і законних інтересів громадян, суспільства, держави від протиправних посягань, які інколи можуть бути настільки небезпечними для оточуючих, що законодавець дозволив для їх припинення застосувати виключні силові заходи – фізичну силу, зброю, спеціальну техніку. Але, незважаючи на те, що названі заходи в більшості випадків припиняють кримінально-правові порушення, вони мають адміністративно-примусовий характер. Підкреслимо, що перелічені повноваження правоохоронних органів можна в узагальненому вигляді назвати поліцейськими повноваженнями [3].

Таким чином, для встановлення того, які з правоохоронних органів можна віднести до органів, що мають право використовувати заходи адміністративного попередження і припинення, достатньо встановити, чи мають вони законодавчо закріплені поліцейські обов'язки й відповідні кореспондуючі їм права (полі-

цейські повноваження). Проте необхідно також мати на увазі, що зазначеними повноваженнями діяльність цих органів з використання заходів адміністративного попередження і припинення в цілому не обмежується.

Детальний аналіз законодавства України дозволяє визначити існуючу систему правоохоронних органів, які у своїй діяльності застосовують заходи адміністративного попередження та припинення. Розглянемо їх.

1. *Міністерство внутрішніх справ України*. Даний орган виконавчої влади вважається поліфункціональним і з упевністю можна стверджувати, що такого різноманіття завдань і функцій більше не має жоден з правоохоронних органів. У його структурі є кілька підрозділів, наділених зазначеними повноваженнями: це міліція (включаючи її спеціальні підрозділи) і внутрішні війська. І хоча в Законі України «Про міліцію» [2; 1991. – № 4. – Ст. 20] немає прямої вказівки щодо віднесення міліції до правоохоронних органів, вона, по суті, є таким. Одним із завдань міліції є запобігання правопорушенням та їх припинення (ст. 2). При виконанні цього та інших завдань її працівники реалізують права, передбачені статтями 11-15 Закону України «Про міліцію», зміст яких показує, що ці працівники в повному обсязі володіють

повноваженнями щодо застосування заходів адміністративного попередження і припинення. Поряд із затриманням, оглядом і використанням зброї передбачається анулювання дозволів, ліцензій, обмеження або заборона на проведення ремонтно-будівельних та інших робіт.

Внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України (далі – ВВ МВС України) відповідно до цього Закону беруть участь в охороні громадського порядку, забезпеченні громадської безпеки. Військовослужбовцям внутрішніх військ для виконання покладених на них обов'язків ст. 10 Закону надає наступні права:

а) затримувати громадян і доставляти їх в орган внутрішніх справ; б) провадити огляд вантажів, осіб, перевірку документів; в) використовувати зброю і спеціальні засоби. Ось чому ВВ МВС України з повним правом можна віднести до правоохоронних (поліцейських) структур.

2. *Державна митна служба України.* Як уже зазначалося, її законодавець також назвав правоохоронним органом. Про обов'язки припиняти адміністративні правопорушення і злочинну діяльність ідеться у ст. 9 Митного кодексу України [2; 2002. – № 38, 39. – Ст. 288] (далі – МК України), ст. 121 якого відносить ці органи до суб'єктів адміністра-

тивної юрисдикції, а гл. 2 присвячена провадженню у справах про порушення митних правил. Проте, що митні органи виконують поліцейські повноваження щодо затримання, огляду й вилучення, свідчить аналіз низки статей МК України (22, 29, 30, 32, 125, 128 та ін.). А ст. 155 МК України регламентує право посадовців митних органів у необхідних випадках застосовувати зброю і спеціальні засоби.

3. *Податкова міліція України* у законодавстві теж отримала статус правоохоронного органу. Одним із завдань, що покладаються на неї, є запобігання злочинам та іншим правопорушенням, про що йдеться у ст. 19 Закону України «Про державну податкову службу в Україні» [2; 1994. – № 15. – Ст. 84]. Аналіз ст. 22 вказаного Закону показує, що посадовці податкової міліції вправі здійснювати перевірку документів громадян, адміністративне затримання, проводити огляд і вилучення, складати протоколи про адміністративні правопорушення, зберігати, носити й застосовувати вогнепальну зброю, спеціальні засоби й фізичну силу.

4. *Служба безпеки України* (далі – СБ України). Даний орган держави володіє поліцейськими повноваженнями (відповідно до Закону «Про Службу безпеки України»). Стаття 24 цього Закону

зобов'язує співробітників СБ України виявляти, припиняти й розкривати злочини, а статті 25 і 26 надають право здійснювати затримання, огляд і вилучення, а також застосовувати зброю і спеціальні засоби.

5. *Державний комітет у справах охорони державного кордону України* віднесено до органів адміністративної юрисдикції. Поліцейські повноваження йому надані Законом «Про прикордонні війська України» [2; 2003. – № 27. – Ст. 208]. У його ст. 7 серед прав, наданих військовослужбовцям прикордонних військ, передбачено особистий огляд й огляд речей, вилучення предметів і документів, огляд вантажів і транспортних засобів, заборону сходження на берег і перебування на березі, обмеження проведення робіт у прикордонній смузі, адміністративне затримання. Статтею 8 визначено порядок застосування зброї, бойової техніки і спеціальних засобів.

6. *Управління державної охорони України* Законом України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» віднесено до правоохоронних органів спеціального призначення (ст. II). Із цього законодавчого акта випливає, що основними завданнями працівників Управління державної охорони України є запобіган-

ня противоправним посяганням на охоронювані об'єкти, а також їх виявлення і припинення. Посадові особи зазначеного органу держави для виконання покладених на них обов'язків (а) наділені поліцейськими повноваженнями щодо затримання осіб, проведення особистого огляду й огляду речей, транспортних засобів, (б) мають право тимчасово обмежувати або забороняти рух транспортних засобів і пішоходів на вулицях і шляхах, (в) не допускати громадян на окремі ділянки місцевості й на об'єкти, (г) вимагати від них залишатися на конкретних місцях або залишити їх, (д) зберігати, носити й застосовувати вогнепальну зброю і спеціальні засоби (ст. 18).

7. *Державна фельд'єгерська служба України при Державному комітеті зв'язку та інформатизації України*. Цю службу умовно теж можна віднести до правоохоронних органів. Нормативно-правові акти прямо не уповноважують працівників фельд'єгерського зв'язку застосовувати затримання, огляд, вилучення й використання зброї. Але, зважаючи на обов'язки посадовців зазначеного органу щодо здійснення заходів з охорони кореспонденції, що передбачають припинення посягань на неї та її захист силовими методами, працівники даної служби повинні мати й повноваження, про які ми ведемо мову.

Такі права делеговані їм Законом України «Про поширення дії окремих положень Закону України «Про міліцію» на особовий склад Державної фельд'єгерської служби України при Державному комітеті зв'язку та інформатизації України» [2; 1999. – № 34. – Ст. 298], яким встановлено, що на зазначених працівників поширюється дія статей 12 - 15 (окремі положення) Закону України «Про міліцію».

8. *Природоохоронні органи:* Міністерство охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України, Державний комітет лісового господарства України, Державний комітет рибного господарства України. Усі вони є суб'єктами адміністративної юрисдикції. Поліцейськими повноваженнями дані органи держави наділені відповідно до Закону України «Про тваринний світ» [2; 2002. – № 14. – Ст. 97], Лісового кодексу України [2; 2006. – № 21. – Ст. 170], Положення про Державне агентство рибного господарства України [2; 2011. – № 31. – Ст. 1324]. Зокрема, посадовці підприємств, установ та організацій, що здійснюють охорону, використання й відтворення тваринного світу, мають право: (а) перевіряти документи, зупиняти транспортні (у тому числі й плавучі) засоби і провадити огляд речей і засобів, (б) достав-

ляти осіб у міліцію, (в) застосовувати табельну зброю та інші спеціальні засоби (ст. 55 Закону України «Про тваринний світ»).

Посадові особи служби лісової охорони вправі: (а) давати обов'язкові для виконання вказівки з усунення порушень лісового законодавства, (б) доставляти осіб до органів внутрішніх справ, (в) вилучати предмети й документи, зберігати, носити й застосовувати спеціальні засоби та зброю, (г) припиняти роботи, якщо під час їх проведення не виконуються встановлені вимоги щодо безпеки природного стану лісів та їх відтворення (статті 88 і 102 Лісового кодексу України).

Отже, ми визначили перелік правоохоронних органів, яким надано право застосовувати у процесі виконання своїх службових обов'язків заходи адміністративного попередження і припинення. Безумовно, наведена їх структура може викликати певні заперечення, але це неминуче, бо нечіткість у теоретичному і практичному визначенні критеріїв віднесення тих чи інших органів до правоохоронних і призводить до виникнення різних наукових позицій. Однак, незважаючи на це, ця система правоохоронних органів, на думку автора даної публікації, все ж таки має право на існування й відповідає реаліям сьогодення законодавства.

Список літератури: 1. Битяк Ю. П. Административное право Украины (общая часть): учеб. пособ. / Ю. П. Битяк, В. В. Зуй. – Харьков: Одиссей, 1999. – 163 с. 2. Відомості Верховної Ради України. 3. Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку: прийнято резолюцією 34/169 Генеральної Асамблеї ООН від 17.12.1979 р. // Док. ООН A/RES/34/169 // Права людини і професійні стандарти для працівників міліції і пенітенціарних установ в документах міжнародних організацій. – Амстердам – Київ: Українсько-американське бюро захисту прав людини. 1996. – С. 62-65. 4. Кодекс України об административних правонарушеннях (научно-практический комментарий). – Харьков: Одиссей, 2000. – 1008 с. 5. Лихова С. Про визначення поняття "правоохоронні органи" / С. Лихова // Рад. право. – 1984. – № 11. – С. 74-76. 6. Мельник М. І. Суд та інші правоохоронні органи. Правоохоронна діяльність: закони і коментарі: навч. посіб. / М. І. Мельник, М. І. Хавронюк. – К.: Атіка, 2000. – 512 с. 7. Правоохранительные органы в СССР / под ред. К. Ф. Гуценко. – М.: Изд-во МГУ, 1991. – 288 с. 8. Правоохранительные органы Российской Федерации: учебник. – М.: Изд-во "Спартак", 1996. – 286 с. 9. Судебные и правоохранительные органы Украины: учебник / под ред. проф. А. М. Бандурки. – Харьков: Ун-т внутр. дел, 1999. – 350 с. 10. Тевлін Р. Про поняття "правоохоронні органи" у вузькому та широкому розумінні / Р. Тевлін // Рад. право. – 1985. – № 7. – С. 52-54. 11. Тюріна О. Правоохоронні органи: питання теоретичного осмислення та нормативного визначення / О. Тюріна // Право України. – 2001. – № 5. – С. 79-80.

ПОЛНОМОЧИЯ СУБЪЕКТОВ СЕКТОРА БЕЗОПАСНОСТИ ОТНОСИТЕЛЬНО ПРИМЕНЕНИЯ МЕР АДМИНИСТРАТИВНОГО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ И ПРЕСЕЧЕНИЯ

Жарий А. К.

Статья посвящена исследованию полномочий субъектов сектора безопасности при применении мероприятий административного предупреждения и пресечения. Выделены субъекты сектора безопасности, и проанализированы их полномочия в сфере использования мероприятий административного предупреждения и пресечения.

Ключевые слова: меры административного предупреждения, меры административного пресечения, субъекты сектора безопасности, государственная безопасность, национальная безопасность.

AUTHORITY OF SUBJECTS TO THE SECTOR OF SAFETY IN RELATION TO APPLICATION OF MEASURES OF THE ADMINISTRATIVE WARNING AND STOPPING

Dgaryj A. K.

The article is devoted to research of plenary powers of subjects to the sector of safety at application of measures of the administrative warning and stopping. It is in-process selected subjects to the sector of safety and their authority is analyzed separately in the field of the use of measures of the administrative warning and stopping.

Key words: measures of the administrative warning, measures of the administrative stopping, subjects to the sector of safety, state security, national safety.

Надійшла до редакції 20.02.2012 р.